

РЕШЕНИЕ

№ 3340

гр. София, 22.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 59 състав,
в публично заседание на 04.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Зорница Дойчинова

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **2773** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 68, ал. 1 от Закона за защита от дискриминация /ЗЗДискр./.

Образувано е по подадена от изпълнителния директор на Национална агенция за приходите /НАП/ жалба, срещу Решение № 77/16.02.2023 г., постановено по преписка № 2/2020 г. на Комисия за защита от дискриминация /КЗД/, петчленен разширен заседателен състав, в частта, с която е установено, че изпълнителния директор на Национална агенция за приходите е осъществил нарушение по смисъла на чл. 5 от ЗЗДискр., във вр. § 1, т. 1 ДР на ЗЗДискр. спрямо Д. В. Р., на основата на признак „обществено положение“, чрез системно издаване на заповеди за уволнение на различни основания, наложена е глоба на изпълнителния директор на НАП в размер на 500 лв. и са отправени препоръки на основание чл. 47, ал. 6 от ЗЗДискр.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспорения акт и издаването му в противоречие с материалноправните разпоредби. Посочва, че заповедите, с които се твърди да е проявена дискриминация, касаят трудовоправни спорове, които са решени с влезли в сила решения. По този начин, КЗД не може да пререшава спорове, решени със силата на пресъдено нещо. Счита, че действията, описани в жалбата от Р. като дискриминация, са с изтекъл срок по чл. 52, ал. 1 от ЗЗДискр. Това е основание да се прекрати производството пред органа. Противно на приетото в решението, никъде в жалбата от Р. не е посочено, че е осъществена дискриминация на признак обществено положение. Той изрично уточнява, че

дискриминацията е по признак лично положение. Така органът е установил дискриминация по признак, който не е посочван от жалбоподателя. Нещо повече, жалбоподателят изобщо не сочи факти за белези, свързани с личното или общественото му положение, които да са довели до твърдяното дискриминационно положение. КЗД е приела, че специфичният белег е, че Р. е държавен служител. Но не става ясно по какво това, че е държавен служител, го отличава от останалите държавни служители в ТД на НАП, за да изпълни признака обществено положение. Също така КЗД е приела наличие на дискриминация без да отчете факта, че във връзка с извършените структурни реформи в дирекция „Събиране” и формирането на два нови отдела „Публични вземания” и „Входящ контрол и координация”, е извършен подбор по реда на чл. 21 от ЗЗДискр. В случай, че и.д. на НАП е целял Р. да не заеме някои от новите длъжности, подборите са щели да бъдат проведени едва след като правоотношението му бъде прекратено поради съкращаване на длъжността и тогава той е нямало да има възможност да участва в тях. Моли за отмяна на решението.

В съдебно заседание, жалбоподателят се представлява от юрк. А., която моли съдът да уважи жалбата и да отмени решението на КЗД, в частта, в която се установява, че и.д. на НАП е осъществил нарушение по смисъла на чл. 5 от ЗЗДискр., наложена е глоба и са отправени препоръки. Счита, че решението е издадено при съществено нарушение на административно-производствените правила, в противоречие с материално-правните разпоредби и целта на закона. Никъде в жалбата и в последвалите уточнения не се доказва и обоснова наличие на нито един от признаците по ЗЗДискр. Също така не се обосновава налице ли е твърденият тормоз. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на поисканите от заинтересованата страна разноски.

Отвътният орган - Комисия за защита от дискриминация, в писмото, с което е представил административната преписка, изразява становище за неоснователност на жалбата.

В съдебно заседание не се представлява. В постъпили писмени бележки от юрк. К., оспорва жалбата и моли за нейното отхвърляне. Моли се за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна – Д. В. Р., в писмен отговор на жалбата взема становище по нейната неоснователност и моли отхвърлянето ѝ. Претендира присъждане на адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание се представлява от адв. Л., който моли за отхвърляне на жалбата като неоснователна и недоказана, а обжалваното решение правилно и законосъобразно. Представя списък с разноски.

СГП не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Административен съд София-град, в настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството пред КЗД е образувано по жалба с вх. № 44-00-3836/05.12.2019 г. от Д. В. Р., срещу Национална агенция за приходите, ТД на НАП С.. В жалбата е посочено, че е бил понижен и преназначен от длъжност началник сектор в ТД на НАП С., Дирекция „Събиране”, Отдел „Управление на дългове”, на длъжност главен публичен изпълнител на ТД на НАП С., Дирекция „Събиране”, Отдел „Входящ

контрол и координация" от ответника директора на ТД на НАП. Този акт за понижаване и преназначаване е отменен от съда. Ответникът вместо да се съобрази със съдебното решение и да възстанови жалбоподателя на заеманата от него длъжност, в нарушение с цитираното решение, с нова заповед на и.д. на ТД на НАП било прекратено служебното му правоотношение. И тази заповед е съдебно оспорена и съответно отменена. Ответникът отново вместо да се съобрази и да изпълни влязлото в сила решение на АССГ, той повторно уволнил жалбоподателя. Новото уволнение отново било съдебно отменено. С оглед на изложеното в жалбата до КЗД, Р. поискал да бъде извършена проверка и да бъде установено, дали с описаните действия, спрямо него е извършен акт на дискриминация и поискал защита и съдействие, ведно със законните последици.

С Уведомление с изх. № 44-00-3918/16.12.2019 г. по описа на КЗД, жалбоподателят бил уведомен за наличие на нередовности.

В постъпило от Р. допълнение към жалбата с вх. № 44-00-3968/19.12.2019 г., жалбоподателят представил декларация за липса на заведено съдебно дело.

С разпореждане № 2/03.01.2020 г., председателят на КЗД образувал преписка № 2/2020 г. по глава IV от ЗЗДискр. Отражено е, че в жалбата са изложени съображения за дискриминация, извършена по признак „обществено положение, а преписката е разпределена на Четвърти специализиран постоянен тричленен състав. На жалбоподателя е указана доказателствената тежест и е уведомен за образуваната преписка. Определеният заседателен състав на свое заседание е определил докладчик по преписката.

С молба, с вх. № 44-00-406/06.02.2020 г., жалбоподателят споделя, че дискриминацията срещу него продължавала и към тази дата, като му се пишели по-ниски оценки в сравнение с тези на колегите му, за еднакво количество и качество на свършената работа, които ниски оценки учудвали дори колегите му, с които работел в една стая, като твърди, че по този начин се целяло неговото трето уволнение.

С указателно писмо изх. № 44-00-537/17.02.2020 г. по описа на КЗД, жалбоподателят е бил уведомен за наличието на нередовности по изнесеното в жалбата, като му е предоставен срок за отстраняването им.

С молба, с вх. № 44-00-647/26.02.2020 г., жалбоподателят е направил уточнения по жалбата си, като заявява, че признака, по който претендира дискриминация е лично положение, тъй като е третиран по-неблагоприятно в сравнение с физически лица в сходно положение, като посочва и конкретни имена. В уточнението Р. е посочил, че спрямо него е извършван тормоз по смисъла на чл. 5 от ЗЗДискр., във вр. с чл. 4, ал. 2, във вр. ал. 1, във вр. § 1, т. 1 от ЗЗДискр., и неравно третиране спрямо другите му колеги на сходно положение.

С писмо изх. № 16-14-26/11.08.2020 г. по описа на КЗД, НАП е уведомена за образуваното производство пред КЗД, като е предоставен срок за представяне на становище, обяснения и доказателства.

Изпълнителният директор на НАП, е представил отговор във връзка с изложените в жалбата на Р. обстоятелства. В отговора е посочено, че е извършена проверка, за която е изготвен от директора на ТД на НАП С. доклад, с вх. № 16-14-27/28.08.2020 г. по описа на КЗД. Отражено е, че изложените в жалбата на Р. факти за дискриминация били посочени частично, субективно и едностранчиво, а не в пълнота, като това се отнасяло както за административните актове, издадени в този период от и.д. на НАП,

така и за съдебните решения по посочените дела. Оплакванията били за трудово-правни спорове, разгледани в периода от 2014 г. до 2019 г., в 5 съдебни дела и разрешени със сила на присъдено нещо. Посочили, че КЗД нямала правомощия да следи за спазването на съдебни актове по въпроси, касаещи трудово-правни спорове, както и нямала право да пререшава влезли в сила съдебни актове.

Докладът е представен по преписката, като в него подробно е изложена трудовата биография на жалбоподателя в структурите на НАП, както и дейността на отделните структури, в които е работил жалбоподателя, свързани със съкращаването на длъжности, реструктуриране на администрацията, обхванало цялата страна и всички структури на НАП, приемане на нова функционална характеристика на дирекция „Събиране“, формирането на нови отдели и нови сектори в тях. Във връзка с тези промени, се извършил конкурентен подбор на служители, като издържалите го, следвало да заемат новооткритите места, а неиздържаните - да бъдат съкратени, а към неиздържаните бил жалбоподателят. Това и била причината жалбоподателят да бъде преназначен на друга длъжност. Изложени са мотиви за причините, поради които ответникът е издал три заповеди, свързани със служебното правоотношение на Р.. Посочено е, че всеки един от съдебните актове бил изпълнен от администрацията, а след издаването на заповед за съкращаване били изплатени всички дължими обезщетения, съгласно ЗДСл, за неспазено предизвестие по реда на чл. 106, ал. 4, за неизползван отпуск, съгласно чл. 61, ал. 2, за обезщетение по реда на чл. 106, ал. 2 от ЗДСл. Относно оплакването по отношение на оценяването на служителя е изяснен механизма на оценяването и възможността на да се оспори оценката, от която Р. не се е възползвал.

С вх. № 14-20-34/18.06.2021г. от и.д. на НАП и и.д. на ТД на НАП С. е постъпил отговор на жалбата на Р.. В отговора е изразено становище за нейната неоснователност.

По преписката пред КЗД е проведено открито заседание на 01.07.2021 г. и са събрани и гласни доказателства. С протоколно решение в рамките на проведеното открито заседание на същата дата, преписката е върната във фаза на проучване. По преписката е изготвен доклад за преразпределение на Петчленен разширен заседателен състав, с оглед признаците „обществено положение“ и „лично положение“.

С Разпореждане № 151/28.02.2022 г. на Председателя на КЗД, преписка с № 2/2020 г. е преразпределена на Петчленен разширен заседателен състав.

До ответните страни, и.д. на НАП и и.д. на ТД на НАП С., са изпратени нови писма, съответно с изх. № 16-14-8/10.02.2022 г. и с изх. № 16-14-7/10.02.2022 г. Допълнително са изпратени повторно писма до ответните страни за становища, с изх. № 16-14-66/28.09.2022 и изх. № 16-14-67/28.09.2022 г.

По преписката е депозирано общо становище с вх. № 16-14-70/07.10.2022 г. от и.д. на НАП и от директора на ТД на НАП -С., във връзка с оплакванията за дискриминация по втория признак „лично положение“. В становището ответните страни в производството заявяват, че вече са взели становище по направените от жалбоподателя оплаквания, включително и по признак „лично положение“. Заявяват, че приложените материали доказват, че спрямо жалбоподателя Д. Р. не е нарушен принципът за равно третиране по нито един от посочените в чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. признаци, включително по признаците „обществено положение“ и „лично положение“.

С молба с вх. № 44-00-3798/14.11.2022 г., Р. е представил решение № 277/16.03.2022

г., постановено по адм. дело № 821/2021 г. на Административен съд София област /АССО/, с което е отменена заповед № 260/02.03.2021 г. на и.д. на НАП за прекратяване на служебното му правоотношение.

По преписката пред КЗД е проведено второ открито заседание на 30.11.2022 г., в рамките на което съставът е счел преписката за изяснена от фактическа и правна страна и е обявил за решаване. На страните е предоставен срок за на писмени бележки,.

Въз основа на събраните в производството през КЗД писмени и гласни доказателства, и становища на страните, решаващият Петчленен разширен състав на КЗД, е постановил оспореното Решение № 77/16.02.2023 г., с което е установено, че:

1. ответната страна – и.д. на НАП и орган по назначаването, чрез системното издаване на заповеди за уволнение на различни основания, е осъществил нарушение по см. на чл. 5 от ЗЗДискр. във вр. с § 1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр. спрямо Д. В. Р. на основата на признак „обществено положение“;

2. наложил е, на основание чл. 78, ал. 1 от ЗЗДискр., за установеното нарушение административно наказание на ответната страна – и.д. на НАП и орган по назначаването, глоба, в размер на 500 (петстотин) лева.

3. ответната страна – ТД С., към НАП, представлявана от директора на ТД на НАП С., не е допуснала нарушение по см. на чл. 5 от ЗЗДискр. във вр с § 1, т. 1. от ДР на ЗЗДискр. спрямо Д. В. Р. на основата на признак „обществено положение“.

4. препоръчано е, на основание чл. 47, т. 6 от ЗЗДискр. на и.д. на НАП и орган по назначаването, да предприеме необходимите действия и да предвиди въвеждане на конкретни правила за недопускане на дискриминация при издаване на конкретни негови индивидуални административни актове;

5. препоръчано е, на основание чл. 47, т. 6 от ЗЗДискр. на и.д. на НАП, с превантивна цел занапред от постановяване на решението и в съответствие с изискванията на чл. 6 и чл. 10 от ЗЗДискр. Да предприеме необходимите мерки, като предвиди конкретни правила за недопускане на дискриминация спрямо служителите на НАП;

6. оставена е без уважение жалбата, с вх. № 44-00-3836/05.12.2019 г. и допълнение, с вх. № 44-00-3968/19.12.2019 г. по описа на КЗД, подадена от Д. В. Р., в частта с оплакванията по признак „лично положение“, с оглед изложените в решението мотиви.

Решението е съобщено на жалбоподателя на 23.02.2023 г.

Жалбата е подадена на 09.03.2023 г. директно в съда.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Предмет на оспорване е решение № 77/16.02.2023 г., постановено по преписка № 2/2020 г. на КЗД петчленен разширен заседателен състав, в частта, с която е установено, че изпълнителния директор на НАП и орган по назначаването, чрез системното издаване на заповеди за уволнение на различни основания, е осъществил нарушение по см. на чл. 5 от ЗЗДискр. във вр. с § 1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр. спрямо Д. В. Р. на основата на признак „обществено положение“; наложена му е, на основание чл. 78, ал. 1 от ЗЗДискр. за установеното нарушение, административно наказание на ответната страна – и.д. на НАП и орган по назначаването, глоба в размер на 500

(петстотин) лева, препоръчано е, на основание чл. 47, т. 6 от ЗЗДискр. на изпълнителния директор на НАП и орган по назначаването, да предприеме необходимите действия и да предвиди въвеждане на конкретни правила за недопускане на дискриминация при издаване на конкретни негови индивидуални административни актове; както и на основание чл. 47, т. 6 от ЗЗДискр. на изпълнителния директор на НАП, с превантивна цел занапред от постановяване на решението и в съответствие с изискванията на чл. 6 и чл. 10 от ЗЗДискр. да предприеме необходимите мерки, като предвиди конкретни правила за недопускане на дискриминация спрямо служителите на НАП.

В останалата част /по т. III и т. VI/, решението не е оспорено и е влязло в сила.

Жалбата е подадена от лице, имащо правен интерес от оспорване на акта, тъй като жалбоподателя е адресат на процесното решение, поради което с акта са засегнати негови права и законни интереси. Жалбата е в срока за обжалване на индивидуалните административни актове, за което са представени надлежни доказателства. Жалбата е насочена срещу годен за оспорване административен акт, в частта по т. I и т. II от решението, поради което следва да бъде разгледана по същество.

Съдът намира, че жалбата, в частта за оспорването по т. IV и V от процесното решение е недопустима. Съобразно трайно установената практика на ВАС по прилагане на чл. 47, т. 6 от ЗЗДискр., дадените препоръки нямат задължителен характер, а са част от правомощията на КЗД за обща превенция против дискриминация. В посочената част, решението на КЗД не представлява годен за оспорване индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 от АПК. Волеизявлението на КЗД в тази част е с препоръчителен характер и не създава права или задължения нито засяга законни интереси на адресата. Независимо от това, че изхождат от административен орган, препоръките не представляват властническо волеизявление и съответно нямат обвързваща сила по отношение на субектите, към които са насочени. Съобразяването от адресата, в процесния случай, изпълнителния директор на НАП, с дадените препоръки, е предоставено изцяло на неговата воля. Препоръките по чл. 47, т. 6 от ЗЗДискр. не са принудителни административни мерки, нямат правнообвързващ ефект и за изпълнението им не е предвидена държавна принуда. Препоръките не представляват и санкция за техния адресат, а изпълняват превантивна функция, свързана с правомощието на КЗД да осъществява контрол по спазване на антидискриминационното законодателство. /В този смисъл решение № 9242/20.10.2022 г. по адм. дело № 4689/2022 г. на ВАС, пето отделение/. Ето защо, жалбата като недопустима в частта по т. IV и т. V, следва да се остави без разглеждане, а производството по делото в тази част да бъде прекратено.

Съгласно изискванията на чл. 168, ал. 1 от АПК, при служебния и цялостен съдебен контрол за законосъобразност, съдът извършва пълна проверка на обжалвания административен акт относно валидността му, спазването на процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта, която преследва законът, т. е. на всички основания, визирани в чл. 146 от АПК. При преценката си, съдът изхожда от правните и фактическите основания, посочени в оспорвания индивидуален административен акт, представената административна преписка и събраните по делото доказателства. При проверката на административния акт, съдът не е обвързан от основанията, въведени от оспорващия, нито от неговото искане. Съдът следва да отмени или обяви за нищожен акта и ако констатира порок, който оспорващият не е посочил.

Разгледана по същество е неоснователна.

По съответствие на заповедта с процесуалните правила:

Оспореното решение е издадено от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия, при спазване на установената от закона писмена форма, съдържа предписаните в чл. 66 от ЗЗДискр. реквизити, като не са извършени съществени нарушения на административно производствените правила. Посочен е издателят на решението, жалбоподателят, оплакванията му, извършените действия по проучването, становищата на ответните страни в производството, какво е установил органа от фактическа и правна страна и в крайна сметка какво е решението му същество на казуса, т.е. съдържа диспозитив. Изложени са фактическите и правни основания за издаването му. Мотиви се съдържат в самото решение. При издаването му са спазени специалните административно-производствени правила, установени в чл. 50 – чл. 70 от ЗЗДискр.

В съответствие с изискването на чл. 50, т. 1 от ЗЗДискр. производството е образувано по жалба на засегнато лице. След образуване на преписката, председателя на КЗД е определил същата да бъде разгледана от Тричленен, а впоследствие от Петчленен разширен заседателен състав, който на свое заседание е определил докладчик от решаващия състав, след което са предприети действия по изпълнение на процедурата по проучване на преписката и събиране на доказателства, необходими за изясняване на спорните факти и обстоятелства, в съответствие с чл. 55, ал.1 ЗЗДискр. В хода на това производство са представени писмени становища от всички страни, съпричастни към казуса и имащи отношение към спора за упражнена дискриминация спрямо жалбоподателя Д. Р., след което страните са поканени да се запознаят със събраните материали, да изразят становище по тях, както и да ангажират допълнителни доказателства и изложат твърденията си. Процедурата по проучване и събиране на доказателства е приключила със заключение на докладчика по преписката, след което е насрочено заседание на решаващия състав, за датата на което страните са били редовно уведомени. Проведени са открити заседания с участие на страните, с което производството е приключило и въз основа на събраните доказателства е постановен оспорваният административен акт.

Предвид изложеното, настоящият състав приема, че при постановяване на решението не са допуснати съществени процесуални нарушения, водещи до неговата отмяна.

По съответствие на заповедта с материалния закон:

Настоящият съдебен състав намира, че решението е издадено в съответствие с материалните правила, поради следното. Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспореното решение обхваща преценката дали са налице установените от административния орган релевантни юридически факти изложени като мотиви в акта и доколко същите изпълват състава на посоченото в решението правно основание за издаването му.

С императивната разпоредба на чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. е забранена всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република

България е страна. По смисъла на ал. 2 на същата норма пряка дискриминация е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по ал. 1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства. В разпоредбата на § 1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр. е разписано, че "тормоз" е всяко нежелано поведение на основата на признаците по чл. 4, ал. 1, изразено физически, словесно или по друг начин, което има за цел или резултат накърняване достойнството на лицето и създаване на враждебна, принизяваща, унижителна, обидна или застрашителна среда, т.е., което пряко или непряко засяга права или законни интереси. Според чл. 5 от ЗЗДискр., тормозът на основа на признаците по чл. 4, ал. 1 също е вид дискриминация. От анализа на цитираните норми следва извода, че за да е налице проява на дискриминация по смисъла на ЗЗДискр. е необходимо да са осъществени всички елементи от фактическия състав на приложимата специална правна норма, както от обективна, така и от субективна страна. Неправомерният диференциран подход към дадено лице или определен кръг лица трябва да е обвързан от признак по чл. 4 от ЗЗДискр. В този смисъл не е достатъчно да се установи по-неблагоприятно третиране на определен кръг лица в конкретен случай, а е необходимо да се докаже още, че това третиране е извършено съзнателно по някои от признаците, очертани в чл. 4 от ЗЗДискр., като следва да е налице и пряка причинно-следствена връзка между неблагоприятното отношение и причината за него, като при всички случаи следва да се изразява в някой признак по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр., в това число и „упражняване правото на труд“. С оглед на изложеното, за да се приеме, че с действията си заинтересованата страна в настоящето производство, е третирила по-неблагоприятно жалбоподателят Р. на работното му място и същите имат дискриминационен характер, то те следва да се основават само и единствено на някой от защитените признаци на засегнатото лице, както и да не са обективно оправдани с оглед на законова цел и средствата за постигане на целта да не са подходящи и необходими.

В процесния случай, както в настоящото съдебно производство, така и в производството пред КЗД, съобразно събраните доказателства, съдът намира за доказани фактите, от които може да се направи безспорен и категоричен извод, че жалбоподателят е третирил по начин, по-неблагоприятен от останалите служители при упражняване правото на труд заинтересованата страна Р.. Съгласно специалната норма на чл. 9 от ЗЗДискр. страната, която твърди, че е жертва на дискриминация следва да докаже факти, от които може да се направи извод, че е налице дискриминация, а ответната страна трябва да докаже, че правото на равно третиране не е нарушено. Налице е нежелано поведение, което се установява от съдебни решения, с които са отменени всички заповеди, с които на Д. Р. е било прекратявано многократно служебното правоотношение и е бил възстановяван на заеманата от него длъжност в НАП. Впоследствие е възстановяван на работа, след което и налице последващо освобождаване от работа на различно основание.

Настоящият съдебен състав намира, че по категоричен начин се установяват данни за конкретни системни и целенасочени действия от страна на ръководството на НАП спрямо Р., целящи последния да бъде освободен от длъжност. Установява се и, че спрямо него е създадена враждебна, обидна и унижителна среда на работното му място.

Безспорно в производството пред КЗД е установено, че заинтересованата страна Д. В. Р. е бил назначен на работа в НАП, със заповед № 860/18.05.2009 г. на и.д. на НАП,

след това преназначен със заповед № 464.1/12.07.2010 г. на длъжност „началник сектор"- Сектор - 2, отдел „Управление на дългове", дирекция „Събиране" при ТД на НАП – С., на основание чл. 82, ал. 3 от ЗДСл и със заповед № 164.1/10.01.2014 г., на основание чл. 82, ал.1 от ЗДСл е бил преназначен на по-ниска длъжност - „главен публичен изпълнител" в отдел „Входящ контрол и координация", Сектор „Специализиран" в дирекция „Събиране", а със заповед № 625/13.08.2014 г. на директора на ТД на НАП С., на основание чл. 82, ал. 3 от ЗДСЛ, е бил преназначен от длъжност началник сектор, отдел "Управление на дългове", Дирекция "Събиране" на длъжност " главен публичен изпълнител", Дирекция "събиране", отдел "Входящ контрол и координация", сектор " Специализиран". Впоследствие със заповед № 628/15.08.2014 г. на изпълнителния директор на НАП е било прекратено служебното му правоотношение, с посочено правно основание чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл, с мотиви, че същата е издадена във връзка с решение № 4058/18.06.2014 г. на АССГ. Тази заповед е отменена с решение № 4000/09.06.2015 г. по адм. дело № 8662/2014 г. по описа на АССГ. В изпълнение на това съдебно решение, със заповед № 313/23.02.2017 г., Р. е възстановен на длъжността "Началник сектор", в сектор 2 в отдел „Управление на дългове" към Дирекция „Събиране" при Териториална дирекция на НАП -С.. На същия ден, със Заповед № 314/23.02.2017 г. на изпълнителния директор на НАП, отново на същото основание е прекратено служебното му правоотношение, поради съкращаване на длъжността на която е бил възстановен. Тази заповед е отменена с Решение № 1721/16.03.2018 г. по адм. дело № 3434/2017 г. на ВАС, поради което със заповед № 3903/22.04.2019 г., Р. е възстановен за втори път на друга длъжност, различна от съкратената, като считано от 07.05.2019 г. започва да изпълнява новите си задължения.

Последвало издаване на нова Заповед № 260/02.03.2021 г. на изпълнителния директор на НАП, с която въз основа на поставената на Р. ниска годишна оценка за изпълнението на длъжността, на жалбоподателя отново е прекратено служебното му правоотношение на ново, различно основание. Тази заповед за пореден път е отменена по съдебен ред с влязло в сила решение № 277/16.03.2022 г., постановено по адм. дело № 821/2021 г. на АССО. Именно в мотивите на съда е посочено, че процедурата по оценяване на годишното изпълнение на възложените задачи не е била спазена. В тази връзка са били и изложените оплаквания на Р. по отношение на оценяването му и твърдението, че е третиран по-неблагоприятно по признак „лично положение" спрямо останалите началници на сектори ОСПВ в отдел „Публични вземания", дирекция „Събиране" на ТД на НАП С. пред КЗД.

Оплакванията на Р. са именно за извършена дискриминация под формата на „тормоз“ във вр. с § 1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр. по признаци „лично положение“ и „обществено положение“ по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. от страна на жалбоподателят в настоящото производство.

Защитата от дискриминация при упражняване на правото на труд е конкретно уредена в Глава втора, Раздел I от ЗЗДискр., където се съдържат изисквания за равно третиране при създаване на условия на труд и изплащане на трудово възнаграждение. За да се констатира наличието на дискриминация, е необходимо да бъде посочено друго лице за сравнение, поставено в по-благоприятни условия от жалбоподателя на базата на признаците по ал. 1 на чл. 4 от ЗЗДискр. или „чрез привидно неутрална разпоредба, критерий или практика”. Сравнението, в този смисъл, се приема като основен и задължителен елемент от фактически състав на всеки един от двата вида

дискриминация и липсата му е основание да се приеме, че не е налице по-неблагоприятно третиране на жалбоподателя спрямо „друго лице при сравними сходни обстоятелства” или „чрез привидно неутрална разпоредба, критерий или практика, освен ако тази разпоредба, критерий или практика е обективно оправдан/а с оглед на законова цел и средствата за постигане на целта са подходящи и необходими”. В процесния случай, законодателят не е дал легално определение на защитения признак "лично положение" и за разлика от другите защитени признаци, които са трайни, същностни характеристики на човека, защитеният признак "лично положение" няма еднозначно, изначално прието в закона обективно съдържание. Това предполага и налага установяване и доказване във всеки конкретен случай на значим, обективен, същостен за личността белег, който позволява да бъде прилаган еднакво и който отчита универсалния (материален и персонален) обхват на закона и именно въз основа на този белег то да е поставено в по-неблагоприятно, неравностойно положение в сравнение с друго лице, което се намира в сходно на него положение, но не притежава този белег. Идентично е положението и по отношение на признака „обществено положение”, който също не е изрично дефиниран в ЗЗДискр., но най-общо може да се определи като мястото, което едно лице заема в структурата на даден социум и е израз на отношението, оценката, която обществото дава на това лице във връзка с неговото поведение и функции.

От събраните писмени и гласни доказателства в производството пред КЗД, може да се открие съдържанието на посочените защитени признаци във връзка с оплакванията и твърденията на жалбоподателя. В случая обаче са правилни изводите на органа, че признака „общественото положение“ се явява специален спрямо признака „личното положение“ и разгледани от гледна точка на общ към специален, посочените от жалбоподателя признаци в случая установяват единствено наличието на признака „обществено положение“. Личното положение и общественото положение е свързано с трудовата реализация на лицето, от което следва да се приеме, че двата признака са налице, но личното положение е имплицитно вплетено в общественото положение на Р., от което следва че единствен релевантен признак е само „общественото положение“.

От доказателствата по делото безспорно се установява, че с всички издадени заповеди за прекратяване на служебното правоотношение на Р., от една страна се нарушава принципа на стабилитет при изпълнение на държавната му служба по см. на чл. 18 от ЗДСл., във връзка с гарантираното му от закона право на труд и неговата защита. С всички тях се прекратява на различно основание служебното правоотношение на Р., а впоследствие те биват отменени от съда. Тези заповеди неимоверно пряко рефлектират и засягат по негативен начин неговите права и законни интереси и то в по-голяма степен от необходимото за целта, за която би следвало да се издават. Т.е. негативният резултат е налице.

Правилни са изводите на ответния орган, че системното уволнение на служител, без значение е дали е държавен служител или е лице, назначено по трудово правоотношение, дава основание да се приеме за наличието на обидна и унижителна среда, в която е поставен. Действията на органът по назначаването следва да се разглеждат като действия в разрез с изискването да упражнява правомощията си по разумен и справедлив начин. Отговорността да не се допуска създаване и съществуване на такава враждебна среда е отговорност именно на органа по назначаването, т.е. на работодателя. Точно в тази насока са разпоредбите на Глава

втора, Раздел I „Защита при упражняване правото на труд“ по чл. 17, чл. 18 и чл. 23, ал. 1 от ЗЗДискр., където законодателят възложил на работодателя задължение да не се допуска в рамките на трудовия процес служител или работник да бъде подложен на тормоз.

В решението Комисията изрично е посочила, че действието от страна на органа по назначаването е тормоз. Съгласно чл. 5 от ЗЗДискр., тормозът се смята за дискриминация. Съобразно § 1, т. 1 от ЗЗДискр. тормоз е всяко нежелано поведение на основата на признаците на чл. 4 ал. 1 от ЗЗДискр., изразено физически, словесно или по друг начин, което има за цел или резултат накърняване достойнството на лицето и създаване на враждебна, обидна или застрашителна среда. В процесния случай от доказателствата по делото се установява по безспорен начин наличието на дискриминационно третиране от страна на жалбоподателя на посочените от Р. основания - „тормоз“ по смисъла на ЗЗДискр. вследствие на множеството заповеди за прекратяване на служебното му правоотношение.

Освен това чл. 10 от ЗЗДискр. повелява, че при осъществяване на правомощията си държавните органи и органите на местното самоуправление са длъжни да предприемат всички възможни и необходими мерки за постигане целите на този закон.

Неоснователни са изложените доводи в касационната жалба за липса на дискриминационно отношение спрямо Д. Р.. В оспорения административен акт е извършен задълбочен и обстоен анализ на множеството факти и обстоятелства и подкрепящите ги доказателства, сочещи на извод в обратния смисъл. От ангажираните по делото доказателства може да се направи обоснован извод, че по отношение на жалбоподателя е налице нарушение по смисъла на чл. 5 от ЗЗДискр., във вр. с § 1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр. В разпоредбата на чл. 9 от ЗЗДискр., е транспонирана Директива 2000/43 на ЕС относно тежестта на доказване в производството за защита от дискриминация, след като страната, която твърди, че представи факти, въз основа на които може да се направи предположение, че е налице дискриминация, ответната страна трябва да докаже, че принципът на равно третиране не е нарушен. КЗД правилно е приложила този принцип. Т.е. не е необходимо пострадалият да доказва напълно и изцяло, че е налице дискриминация, още по-малко да доказва умисъл у дискриминатора или съзнателност, респективно целенасоченост на дискриминиращите действия. След доказване на твърденията, от които може да се направи предположение, че е налице дискриминация, доказателствената тежест се прехвърля на ответната страна. В случая в тежест на жалбоподателя е да представи факти, от които може да се направи предположение, че равното третиране не е нарушено. Този принцип за доказателствената тежест в производството по установяване на дискриминация съответства на чл. 10 от Директива 2000/78/ЕО. За да бъде установено дискриминационно третиране на едно лице, спрямо друго е необходимо да се установи обективно наличен противоположен резултат за това лице, при упражняването на някаква дейност или при не извършването на определена дейност и то именно заради наличен негов признак или няколко признаци от подробно изброените в чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. В хода на производството пред КЗД са събрани безспорни доказателства, от които се установяват поредица от факти и обстоятелства, осъществяващи в тяхната съвкупност визирания в решението на КЗД фактически състав на дискриминация под формата на „тормоз“ по признак посочен в разпоредбата на чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр., а именно „обществено положение“, по

смисъла на чл. 5 от ЗЗДискр. във връзка с § 1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр. от страна на изпълнителния директор на НАП, в качеството му на орган по назначаването спрямо Р.. /В този см. Р. № 4885/10.05.2023 г. по адм. дело № 237/2023 г. на ВАС, Вотд./.

В заключение следва да се посочи, че след преценка на решението на КЗД и анализа на събраните по преписката и делото доказателства, съдът счита, че съдържанието на акта сочи, че КЗД е проверила и преценила събраните по преписката доказателства, съгласно чл. 36, ал. 3 от АПК, а в изпълнение на чл. 35 от АПК е обсъдила обясненията и възраженията на страните. С оглед изложеното, настоящият съдебен състав счита, че КЗД е изпълнила регламентираната процедура, като е осигурила в пълна степен правото на защита на страните. Установените в административното производство факти се подкрепят от доказателствения материал, поради което се възприемат от настоящия съдебен състав като доказани и съответстващи на обективната истина.

С оглед така установеното съдът приема, че КЗД в лицето на разширения петчленен заседателен състав, законосъобразно е наложила административно наказание "глоба" в размер над законоустановения минимум. Органът е изложил мотиви в тази насока, че за постигането целите на ЗЗДискр., а именно ефективна защита от дискриминация и равенство пред закона, в третирането и възможностите, е необходимо налаганите наказания за прояви на дискриминация да са с разубеждаващ и възпиращ ефект. Нарушението извършено от жалбоподателя обуславя по-висока степен на обществена опасност, предвид, че е извършено от орган по назначаването и липса на смекчаващи вината обстоятелства, което обуславя налагането на наказание над минималния размер. Поради което съдът намира, че не следва да бъде намален размера на глобата от 500.00 лева.

Следователно, не е налице твърдяната от жалбоподателя незаконосъобразност. В хода на настоящото производство не се установиха други нарушения на административнопроизводствените правила, които да представляват самостоятелно основание за отмяна на процесното решение. Поради това, жалбата като неоснователна, следва да се отхвърли.

По разноските:

Предвид изхода на спора, на жалбоподателя разноски не се дължат.

Ответникът и заинтересованата страна Д. В. Р., претендират разноски, съответно за юрисконсултско и адвокатско възнаграждение. Предвид изхода на делото, такива им се дължат.

При определяне размера на разноските за юрисконсултско възнаграждение, съдът съобрази разпоредбите на чл. 78, ал. 8 от ГПК, във вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ. В тази връзка, като съобрази фактическа и правна сложност на делото, процесуалната активност на пълномощника - юрисконсулт при разглеждане на делото, обема и качеството на осъществената процесуална дейност, в полза на ответника, следва да се присъдят разноски в размер на 100,00 лв.

При определяне размера на разноските за адвокатско възнаграждение за заинтересованата страна, съдът следва да съобрази, че процесуалният представител на жалбоподателя е възразил за прекомерност на поисканото възнаграждение от заинтересованата страна. В този смисъл, съдът намира, че следва да съобрази разпоредбата на чл. 78, ал. 5 от ГПК, вр. чл. 36 от Закона за адвокатурата и чл. 8, ал. 1,

във вр. с чл. 8, ал. 2, т. 9 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, както и фактическата и правна сложност на делото. Съобразно цитираните разпоредби, минималният размер на възнаграждението е 1500 лв., което е под претендирания размер от 2000 лв. Поради изложеното, основателно е възражението за прекомерност на поисканото възнаграждение и същото следва да се редуцира до нормативноустановения минимум.

За пълнота съдът счита за необходимо за отбележи, че в Договор за правна защита и съдействие № 027377, договореното възнаграждение е в размер на 1500 лв., от които платени в брой са 1500 лв. За останалата сума до 2000 лв., доказателства за извършено плащане не са представени.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК, Административен съд София-град, II отделение, 59 състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на изпълнителния директор на Национална агенция за приходите, в частта по т. IV и т. V, с която на изпълнителния директор на НАП са отправени препоръки на основание чл. 47, т. 6 от ЗЗДискр.

ПРЕКРАТЯВА производството по адм. дело № 2773/2023 г. по описа на АССГ, II отд., 59 състав, в тази му част.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на изпълнителния директор на Национална агенция за приходите, срещу Решение № 77/16.02.2023 г., постановено по преписка № 2/2020 г. на Комисия за защита от дискриминация, петчленен разширен заседателен състав, в останалата му оспорена част, по т. I и т. II.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите **ДА ЗАПЛАТИ** на Комисия за защита от дискриминация сумата от 100,00 лв. направени по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите **ДА ЗАПЛАТИ** на Д. В. Р., ЕГН [ЕГН], сумата от 1500,00 лв. направени по делото разноски за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд. а в частта, с характер на прекратително определение, подлежи на обжалване в 7-дневен срок.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл. 137 от АПК.

СЪДИЯ: